

W duchu św. Jana Bosko

Wśród największych zgromadzeń zakonnych w Polsce liczną grupę (ok. 1300) stanowią duchowni synowie św. Jana Bosko. Do członków związanych ślubami ze Zgromadzeniem Salezjańskim i Sióstr Salezjanek należy dodać świeckich współpracowników dzieła, czyli Salezjańskich Pomocników Kościoła i olbrzymią rzeszę Byłych Wychowanków Salezjańskich. Jedni i drudzy bowiem zgodnie z wolą założyciela należą do rodziny salezjańskiej. Na terenie diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej ok. czterdziestu salezjanów pracuje w siedmiu parafiach obsługując zarazem 20 kościołów filialnych i kaplic, a Salezjanki mają 4 domy zakonne. To oni są stróżami diecezjalnego sanktuarium maryjnego w Skrzatuszu i oni prowadzą specjalistyczny Salezjański Ośrodek Wychowawczy w Trzcincu k. Czaplinka.

Zgodnie z kalendarzem liturgicznym Kościoła świętego Jana Bosko czcimy 31 stycznia, w rodzinie salezjańskiej zaś i parafiach prowadzonych przez zgromadzenie wspomnienie tego „apostoła młodzieży” obchodzi się ponadto tradycyjnie każdego ostatniego dnia miesiąca. Warto go przypomnieć, choćby tylko dlatego, że żył w czasach trochę podobnych do dzisiejszych. Urodził się 16 VIII 1815 r. w małej wiosce Becchi w północnych Włoszech niedaleko Turynu, a święcenia kapłańskie otrzymał 1841 r. Zajął się działalnością apostołsko-wychowawczą wśród ubogiej i opuszczonej młodzieży. Biografowie zgodnie twierdzą, że był człowiekiem o gorącym sercu, wielkiej odwadze i posiadał doskonały zmysł organizacyjny. Zalicza się go w poczet największych wychowawców młodzieży XIX w. Stworzył i stosował w praktyce pedagogicznej tzw. system prewencyjny (zapobiegawczy).

Rozpoczęte dzieło pracy z młodzieżą kontynuuje założone przez niego samego, a zatwierdzone 1 marca 1869 r. przez papieża Piusa IX Towarzystwo św. Franciszka Salezego oraz córki Maryi Wspomożycielki (SS. Salezjanki). Zmarł 31 I 1888 roku. Beatyfikacja ks. Bosko odbyła się 2 VI 1929 r. Kanonizował go papież Pius XI 1 IV 1934 r.

wych ścieżkach, wzniesiliśmy ten pomnik zarem młodych serc i pracowitych dłoni...” – mówił później w swoim wystąpieniu reprezentant młodzieży. Młodym pomogli starsi. Głaz na cokół wynalazł w lesie p. Bogdan Jan, kamieniarskiej obróbki dokonał p. Piotr Bochniak, on też wyżyłbił napis „Daj mi dusze...” – stanowiący

ROKU PAŃSKIEGO 1981 w miesiącu wrześniu gdy Ojcem Świętym był rodak Jan Paweł II biskupem diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej Ignacy Jeż Inspektorią św. Wojciecha zarządzał ks. Henryk Jacenciuk dziekanem i dyrektorem wspólnoty był ks. Ignacy Czarnota a proboszczem parafii Stowięcino ks. Arkadiusz Dąbrowski w 80 rocznicę rozpoczęcia działalności Salezjanów w Polsce i 30 rocznicę pracy w Stowięcinie młodzież parafii w darze i hołdzie swojemu Patronowi i wychowawcy ten pomnik funduje podejmując troskę o: Świętość, Mądrość, Zdrowie. Podpisy: ks. A. Dąbrowski, Bolesław Gilewicz, Zdzisław Drywa (Woj. Kons. Zab. z Koszalina). Stowięcino, w dzień Imienin NMP 12 IX 1981 roku.

Do Polski Salezianie przybyli w 1898 r., pierwszą wspólnotę – szkołę otworzyli w Oświęcimiu. Pracę duszpasterską na Ziemiach Północnych i Zachodnich podjęli po apelu wielkiego salezjanina, kardynała prymasa Augusta Hlonda, skierowanym 05.12.1945 r. na Jasnej Górze do zgromadzeń zakonnych. Starali się nie tylko krzewić nabożeństwo do MB Wspomożenia Wiernych, do Serca Jezusowego i świętych wywodzących się ze zgromadzenia, ale utrwalali również materialne ślady swojej obecności budując nowe świątynie (Piła, Słupsk, Sycewice), domy zakonne czy parafialne i pomniki św. Jana Bosko. Przykład stanowić może pomnik Świętego wzniesiony w Stowięcinie (woj. słupskie), które przed ostatnią reorganizacją administracji kościelnej w Polsce, dokonaną 1992 r. należało do diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej. Pomysłodawcą i inicjatorem wystawienia pomnika radosnego świętego – tak również nazywano ks. Bosko – był wprawdzie ks. Arkadiusz Dąbrowski SDB, jednak młodzież pracująca z parafii sama podsunęła myśl, by był to jej dar, sama zresztą zbierała fundusze. „W przekonaniu, że on jako genialny wychowawca młodych ludzi potrafi poprowadzić bezpiecznie po właści-

naczelne hasło świętego, a z drugiej strony postumentu „Dar młodzieży 1981”. Żelbetonowy fundament zalewała starsza młodzież z Górzyna. Wszystko to zanotowano w dokumencie, który włożono w otwór specjalnie do tego celu przygotowany, zanim dwumetrową statuetkę, wykonaną przez artystę plastyka z Koszalina Bolesława Gilewicza, osadzono na metrowym cokole.

Poświęcenia pomnika dokonał 27 IX ówczesny inspektor Prowincji św. Wojciecha z siedzibą w Pile, ks. H. Jacenciuk. Salezianie ze Słupska, Kobylnicy, Główczy i Cecenowa, a Salezjanki z Rumii i Łodzi, przywieźli wtedy swojemu założycielowi młodzież, której poświęcił życie. Homilię głosił nieżyjący już dziś ks. dr Stefan Prus SDB z Łodzi, a że był znanym i cenionym w zgromadzeniu poetą napisał nawet okolicznościowy wiersz „Książd Bosko ze Stowięcina”.

Dziś ks. J. Bosko z wysokości swego cokołu patrzy łaskawie porywając tęsknoty oraz myśli młodzieży i starszych, jak gdyby czuwał, by praca kapłańska i apostołska Salezjanów rozwijała się wg jego ducha umiłowania młodzieży, a przez wryty napis ciągle powtarza: „Daj mi dusze...”.

EUGENIUSZ WIĄZOWSKI